

Theta

Het is een paar minuten voorbij achten wanneer Timor Farron in zijn trainingsbroek en T-shirt het restaurant binnen stuift. Hij klemt zijn comntablet onder zijn arm en kijkt nauwelijks om zich heen voordat hij op zijn reguliere plek bij het raam neerploft.

‘Goeiemorgen, Timor,’ zegt de serveerster achter de bar minzaam. Het logo van het restaurant, Detell, prijkt felblauw op haar uniform. Hij weet dat ze niet geïrriteerd kan zijn, want hij komt hier al een jaar lang iedere dag ontbijten.

‘Je bent laat!’

‘Ik weet het. Ik hoop dat ze er nog is,’ antwoordt hij enigszins ademloos. Hij zet zijn comntablet met hakenconstructie overeind op het glinsterende formica tafelblad en veegt zijn duim over het glas om het apparaat op te starten. Dan pas kijkt hij met een verontschuldigde grijns naar haar op. ‘Heb je nog koffie?’

‘Ik heb wat voor je achter gehouden,’ zegt ze vriendelijk. Ze zet de dampende mok koffie bij hem op tafel, voorzichtig om hem van het comntablet weg te houden. ‘Je eieren met spek komen er zo aan,’ voegt ze daar aan toe. ‘Tenzij je vandaag wat anders wil?’

Timor schudt afwezig zijn hoofd, zijn blik op zijn tablet gericht. Hij veegt door de menu’s totdat hij bij zijn contactopties komt. Morgans naam staat boven aan de lijst. Hij drukt op haar naam en een scherm verschijnt. *Een moment geduld a.u.b.* glanst op het glas. Even is hij bezorgd dat hij met zijn laatkomen haar heeft gemist, maar een seconde later ververst het scherm zich en kijkt Morgan hem met een half geïrriteerde, half verheugde blik aan.

Ze zit bij een zelfde raam als hij, bij een andere vestiging van hetzelfde restaurantketen. Het water druipt over de ruit naast haar; blijkbaar is het in Bellamy minder mooi weer dan in zuidelijk Jediah. Ze heeft haar uniform al aan. Haar donkere kroesharen zijn in een strakke knot gebonden en haar eigen ontbijtbord is allang al leeg. ‘Hé sloompie,’ zegt ze plagend. ‘Had je je verslapen?’

Timor haalt zijn schouders op en glimlacht verontschuldigend naar haar. ‘Dubbele dienst. Ik was compleet uitgeteld, dus ik ben dwars door mijn wekker heen geslapen.’

Ze fronst. ‘Waarom had je dubbele dienst?’

‘Romain is op missie, Stefan heeft hiervoor al een dubbele dienst gedraaid. Dus tja, dan ben ik aan de beurt.’ Hij schokschoudert. ‘Serieus, ik weet dat het in Bellamy ook niet best toeven is, maar na afgelopen weekend ben ik jaloers op je. Mag ik jouw baan? Ik ben even helemaal klaar met deze babysittersklus; ik kan onze krijgsgevangenen echt niet meer zien.’

‘Kunnen ze echt niemand anders krijgen dan?’

‘Geen idee.’ Timor wrijft over zijn ogen, zucht, en glimlacht dan naar zijn vriendin. ‘Maar ik wilde jou niet missen vanmorgen, ik weet dat je vanaf morgen weer een week op zwart gaat, en ik wilde je nog even zien.’

‘Ik zal jou ook missen,’ zegt ze warm en de twee kijken elkaar liefdevol aan, alsof er alleen maar een tafel tussen hen in zit en niet achthonderzevenenvijftig millimeter en een commtablet. (Timor heeft het ooit eens opgezocht. ‘Achthonderzevenenvijftig millo te veel,’ noemde Morgan het). ‘Het is maar een weekje, voor je het weet zitten we hier weer samen aan het ontbijt.’

‘Achter glas, bedoel je.’

‘Ja, achter glas. Ik ben over vier maanden echt thuis, dat weet je,’ zegt ze, haar donkere ogen onderzoekend en bezorgd achter het glas van het commtablet. ‘Gaat het wel, lief? Je bent niet op je best vanochtend. Wil je anders terug naar bed?’

Timor gaapt. ‘Ik ga straks wel slapen. Ik hoef pas morgenochtend weer in te kloppen.’

‘Moet je vooral doen,’ zegt Morgan met een glimlach. ‘Wanneer komt Romain weer terug?’

‘Geen idee, de bedoeling was vandaag ergens. Anders mag Stefan vandaag weer een dubbele dienst draaien.’

‘Waar is hij heen gestuurd?’

‘Lamar wilde er niets over zeggen. Maar ze hadden speciaal een poorter nodig, anders hadden ze mij wel gestuurd, dus ik vermoed iets Parsiaans.’

Normaal zou hij niet zo vrijelijk over zijn werk praten, maar het restaurant is verder nagenoeg verlaten; de serveerster is in de keuken en nu de ochtenddrukte voorbij is, zit er alleen aan de andere kant van het restaurant nog een tweetal studenten koffie te drinken en met hun comms te spelen. De muziekjes die uit hun comm komen overstemmen Timors stemgeluid gemakkelijk. Bovendien is zijn commverbinding ook veilig. Morgan en hij zijn

collega's; ze is technoloog voor het leger zoals hij is, dus hun commconnectie is zo zwaar versleuteld dat zelfs de beste hacker hun logs niet zou kunnen lezen.

Morgan knikt. 'Klinkt aannemelijk. Trouwens, heb jij ervaring met de zephyr patches op de plutus? Serieus, ik krijg die snertdingen niet stabiel. En ja, ik heb alles al opnieuw geïnstalleerd en gekeken naar codeconflicten, maar ik kom er niet uit.'

'Op welke versie draait je plutus? Zevenenveertig of achtenveertig?'

'Vierenveertig,' snuift Morgan. 'Zie je mijn probleem?'

'Oh goden. En daar moet je een zephyr overheen gooien?'

'Was niet mijn idee,' zegt ze ietwat defensief. 'Hogerop beweren ze dat het zou moeten kunnen, omdat vier punt zeven nauwelijks verschilt van vierenveertig, maar zevenenveertig is een bak met troep, en vierenveertig is dus nog erger. Ik sta op het punt om met dingen te gaan smijten.'

Timor lacht. 'Weet je zeker dat jij niet meer slaap nodig hebt?'

De serveerster zet zijn bord eieren met spek naast hem neer. 'Eet smakelijk, hoi Morgan,' wuift ze naar het glastablet, zo beleefd en natuurlijk alsof Morgan echt fysiek bij Timor aan tafel zit. Hij is er even heel dankbaar voor. Op momenten als deze weet hij waarom hij hier altijd via comm met Morgan ontbijt - omdat Germaine en haar collega's echt laten voelen alsof hij samen met zijn vriendin in levende lijve is.

Morgan kijkt op en zwaait terug. 'Hoi Germaine, werk ze vandaag.'

'Jij ook. Timor, roep maar als je wat nodig hebt, oké?' De serveerster draait zich om en loopt terug naar de keuken.

Timor proeft zijn ontbijt nauwelijks terwijl hij Morgan tech support verleent. Voor anderen zou dit misschien niet erg romantisch zijn, maar hij geniet met volle teugen. Hij wenst voor de duizendste keer dat hij bij haar in Bellamy was. Ze zouden zijn expertise daar goed kunnen gebruiken, maar net als Romain had hij weinig in te brengen op zijn huidige werkomstandigheden. Romain en hij zijn de sterkste talenten in Backo, en hoewel geen van beiden in geval van nood of ontsnapping krijgsgevangene Seamon Lentan in een directe krachtmeting zouden aankunnen, zouden zij het verst komen. Dat is de theorie, in ieder geval. In de praktijk werken Lentan en De La Meray prima mee met het Lentagon project, dus het werk is vooral heel erg saai. Gekmakend saai.

Na zes maanden zit hij er volledig doorheen. Hij is rusteloos en geïrriteerd en reageert het op de wereld af, maar hij kan het niet helpen. Hij heeft afleiding en actie nodig, daarvoor is hij tenslotte het leger ingegaan.

En Timor is niet het type dat dan maar vertier gaat zoeken in het bed van de roodharige Parsiaanse gevangene, zoals Romain gedaan heeft. Hij is geen idioot. Tot dusverre heeft hij zijn beste vriend kunnen beschermen, maar de kans dat zijn stunt uitkomt of misgaat, wordt steeds groter. Ondanks dat lijkt Romain geen aanstalten te maken om de affaire met De La Meray te beëindigen. De situatie begint onhoudbaar te worden en de manier waarop Romain naar die meid kijkt... het is geen pure lust of machtspelletjes meer, zoals Romain zichzelf ongetwijfeld aan het vertellen is.

Timor kent de tekenen van oprechte verliefdheid en zijn beste vriend toont ze allemaal. Het zou schattig zijn als er geen wapen van Parsia op haar paspoort zou staan. Of als Jediah niet op de rand van oorlog met Parsia zou verkeren en De La Meray niet met een bom om haar enkel in slavernij gehouden zou worden. Timor maakt zich zorgen. Ernstige zorgen.

‘Hé,’ haalt Morgans stem hem uit zijn gedachten. ‘Ik moet nu echt weg. Ik denk dat ik die plutus ondertussen wel kan fiksen en als ik me nog later meld, dan krijg ik last met mijn leidinggevende. Dank je wel voor de hulp, lieverd.’

‘Graag gedaan,’ zegt Timor met zijn mond vol. ‘Je weet dat ik altijd...’

Hij verslikt zich bijna als hij opeens de realiteit voelt *twisten* en instabiel worden, alsof er vanuit het niets een enorme poort gemaakt wordt, ergens in het centrum van de stad. Het is te veel, te zwaar. Het voelt fout en onveilig. De poort is zo veelomvattend dat de realiteitsverstoring het reguliere poortstation er niets bij lijkt. Dit is veel te veel energie om veilig de realiteit te kunnen manipuleren, dit is *niet* goed...

Voordat de laatste restjes ei in het verkeerde keelgat kunnen schieten, spuugt hij ze op zijn bord en kijkt wild om zich heen, uit het raam, richting het centrum.

‘Timor?’ vraagt Morgan geschrokken op de comm. ‘Wat is er?’

Hij heeft geen tijd om na te denken. Geen tijd om enige gedachten de revue te laten passeren, behalve die flits van instinct. En zijn instinct roept: *EXPLOSIE!*, dus zijn eerste reactie is een schild. Hij manipuleert in de instabiele realiteit en creëert een schild dat rood en goud in het restaurant opgloeit - en het volgende moment breekt de hel los.

Het eerste wat registreert - buiten het feit dat hij op miraculeuze wijze niet dood is - is dat zijn lichaam pijn doet. Alles is geschaafd, beurs, gekneusd. Hij voelt zich alsof hij van de langste trap ter wereld afgestort is. Maar hij leeft nog, ondanks de noodklap die hem een paar seconden het bewustzijn deed verliezen. Hoe lang is hij buiten westen geweest?

Hij ligt op zijn buik. Heel voorzichtig beweegt hij zijn rug en ledematen, maar het voelt niet alsof hij iets gebroken heeft. Hij hoest, krimpt in elkaar als zijn ribben heftig protesteren en opent zijn ogen voor de chaos om hem heen.

Overal ligt puin. Een deel van het plafond van het restaurant is ingestort en de ramen zijn gesprongen. Hij ligt deels onder de tafel waar hij eerder aan had gezeten; dat heeft hem tegen de ergste glasregen beschermd. Zijn comm ligt naast hem tussen het puin, het glazen scherm compleet in stukken. Zijn hoofd bonst harder dan het door de zwaar ontregelde realiteit zou moeten en als hij zijn vingertoppen naar zijn achterhoofd brengt, komen ze kleverig van het bloed terug.

Blijkbaar heeft zijn schild het niet gered; de klap was te zwaar. Het is maar goed dat er niet te veel mensen in het restaurant waren... *Oh. Oh Goden.*

'Germaine!' roept hij - of zou hij roepen, als zijn stem niet zo zou kraken. Het is nauwelijks te horen over het geluid van het luchtalarm en het geschreeuw buiten op straat. Hij probeert het nog een keer. 'Germaine, gaat het?'

Geen antwoord. Hij duwt de tafel van zich af, graait zijn kapotte comm van de grond, hijst zich op wankelende benen overeind en neemt de verwoesting in zich op. Zijn lichaam protesteert maar hij negeert het. Hij leeft nog, dat is alles wat telt. De westkant van het restaurant is volledig verwoest; Germaine en hij hadden zich allebei aan de oostkant bevonden (het laatste wat hij wist, was dat ze in de keuken was geweest), maar die studenten die achterin hadden gezeten...

Hij is halverwege de ruimte als hij de ringtoon van een comm hoort afgaan. Het melodietje klinkt compleet ongepast, mondain, alsof er niets aan de hand zou moeten zijn. Het speelt zichzelf af, is een seconde stil en begint dan opnieuw.

Timors hart bonst in zijn keel als hij over het puin klautert en het geluid van de comm volgt. Het klinkt verrassend helder, alsof het zich niet onder het puin bevindt. 'Hé,' roept hij. Zijn handen vinden stukken pleister en steen, die hij aan de kant schuift. Hij vindt een arm en een hand die een rinkelende comm omklemt. Alles is bedolven onder het stof. 'Hé, gaat het?'

Geen reactie.

‘Oh goden,’ fluistert hij over bloedeloze lippen terwijl hij het lichaam van de studente uit het puin graaft. Hij weet al wat hij aan zal treffen voordat hij haar gezicht bevrijdt. Er is geen teken van leven. Haar donkere haren zijn grijs en plakkerig van stof en puin en bloed. En die comm... die blijft maar rinkelen. Blijft maar afgaan. Iemand probeert deze jonge vrouw te bellen en ze kan niet opnemen, ze kan nooit meer die comm opnemen. Alles wat ze kan doen is met nietsziende stoffige ogen naar het kapotte plafond staren.

Timor is getraind om in oorlogssituaties te kunnen functioneren, maar hij merkt dat zijn adem in zijn keel blijft steken. Hij begint te trillen van de adrenaline en het lukt hem niet om zichzelf te kalmeren. ‘Hé!’ roept hij, wild paniekerig om zich heen kijkend. ‘Is er iemand... iemand die nog... Wie heeft er hulp nodig?’

‘Timor!’ klinkt het gedempt achter hem. Germaine.

Hij draait zich om naar de keuken, waar iets met kracht tegen de deur aan bonst. De deur zwaait echter niet open, want er ligt een zware houten steunbalk voor de deur. ‘Germaine, ben je gewond?’

‘Niet heel erg, maar ik zit hier vast,’ antwoordt ze. ‘Kun je me helpen?’

‘Zo direct,’ roept hij terug en kijkt weer terug naar de stapel puin. De andere student zou zich binnen een straal van drie meter moeten bevinden, maar hij kan geen potentieel voelen en niemand zien. Alleen maar brokken puin en pleister. Hij vloekt binnensmonds en concentreert zich, hopen op beter weten in dat de tweede student in ieder geval een beetje significant getalenteerd is, want dan kan hij de jongen *voelen*.

Niets, niets, niets. *Verdomme*. En die kutcomm van het dode meisje blijft maar rinkelen.

Hij duwt een paar brokken puin opzij, en daar, onder een steunbalk, vindt hij de andere student. De steunbalk ligt dwars over de rug en nek van de jongen. Geen wonder dat Timor zijn potentieel niet kon voelen.

Timor haalt sissend adem, haalt zijn handen door zijn stoffige haren en wil bijna door zijn knieën zakken en zich verliezen in de wanhoop. Een golf misselijkheid welt op. De wereld draait en hij wil overgeven. Zijn zelfbeheersing fladdert als een dronken vlinder om hem heen. Het kost hem enkele seconden, totdat het plafond boven hem een handvol stof in zijn haren giet en hij zich realiseert dat het gevaar zeker nog niet geweken is. Hij vermant zich en struikelt richting de keuken. De studenten zijn niet meer te redden, maar Germaine nog wel.

De houten pilaar voor haar deur voelt splinterig en ruw aan onder zijn vingers. Hij rukt aan de paal, moet een kreun verbijten als een scherpe steek van pijn door zijn ribbenkast trekt, maar hij weet de paal net die paar handen te verschuiven zodat de deur ver genoeg open kan.

Germaine opent de deur zelf en struikelt naar buiten. Ze houdt haar linkerarm beschermend tegen zich aan. De mouw van haar blouse is gescheurd en bloederig. Ze zoekt met haar rechterarm steun aan de bar terwijl ze gejaagd om zich heen kijkt. 'De studenten?' vraagt ze met brekende stem.

Hij schudt zijn hoofd. 'Niet te redden. We moeten hier weg; ik weet niet of het plafond het houdt.'

'We hadden in de schuilkelder moeten zitten,' zegt ze. Snikt ze bijna. 'We hadden allemaal...'

'Eerst naar buiten,' valt Timor haar in de reden. Dit is niet het moment voor een huilbui, dat kunnen ze zich niet veroorloven. Niet met het plafond dat gescheurd is en periodiek stof op hen neerregent. Hij strekt zijn hand naar haar uit. 'Kom op.'

Ze grijpt zijn hand en ze slepen elkaar het verwoeste restaurant uit, de straat op, waar nog meer chaos hen wacht.

Even kunnen ze niets anders dan daar op de stoep staan en staren naar de zee van glasscherven op straat. Het restaurant is niet het enige huis in de straat dat ingestort is. Drie gebouwen verderop staat een winkel in brand. Naast hen staat een auto met kapotte ramen te loeien omdat door de klap het alarm is afgegaan. Een klein meisje huilt met gierende uithalen terwijl naast haar, haar moeder naar haar comm staat te fronsen. Ze zijn allebei besmeurd met roet en zien eruit alsof ze door de hel gelopen hebben. De lucht is zwanger van stof, ozon en de geur van brandend plastic.

Het is allemaal onwerkelijk en veraf. Terwijl Timors hart in zijn pijnlijke borst stuitert, is zijn geest traag alsof zijn gedachten door honing heen moeten zwemmen. Hij haalt diep adem. Hij wil niet in shock raken.

'Je bloedt,' merkt Germaine op. Haar donkere ogen staan glazig maar koortsachtig, en haar wangen hebben hoogrode konen. Ze drukt haar arm tegen zich aan en hij kan zien dat haar pols een onnatuurlijke bult heeft. Gebroken.

Een golf hete lucht slaat langs hen heen. 'Jij ook,' zegt hij met een half oog op het heftig brandende vuur. Er slaan vlammen uit de ramen en niemand manipuleert het weg. Misschien

durft niemand het aan, zo vlakbij een realiteitsbreuk. *Of is iedereen daarbinnen dood?* 'En volgens mij is je arm gebroken. Zoek een veilige plek. Ik moet bij dat vuur gaan kijken.'

'Hulpdiensten bellen heeft vast geen zin, hè? Die zijn nu vast overbelast.'

Hij kijkt naar het gekkenhuis op straat. 'Vast niet, maar het valt te proberen.' Hij duwt zijn kapotte comm in haar handen. 'Kijk maar of je hem aan de praat kan krijgen. Hij zit op het legernetwerk, dus misschien liggen die netwerkfrequenties nog niet plat en komt je oproep er doorheen.'

Een flits van een realisatie: de servers van het legernetwerk staan in het centrum van de stad. Dat gebouw is nu met de grond gelijk gemaakt; het was vlak bij het epicentrum van de explosie. Net als het onderzoekscentrum. Net als al zijn collega's, zijn vrienden, zijn sportclub, zijn universiteit, het park waar hij Morgan ooit voor het eerst tijdens het joggen tegen kwam... zijn appartement, zijn bróórtje... oh... *Oh nee. Nee, niet aan denken nu. Instorten kan later nog. Nu eerst mensen helpen.*

'Gaat het?' vraagt Germaine bezorgd als hij naar adem snakt. 'Timor...'

Timor knikt en draait zich richting het vuur. 'Ik moet wel.' Hij heeft een brand te bedwingen.

Er zijn ruim vijf uur verstreken als hij eindelijk een moment rust kan vinden. De hele ochtend heeft hij waar hij kon slachtoffers geholpen; soms met spierkracht, soms met zijn magische talent, en soms gewoon met een arm om de schouders of praktisch advies. Een behulpzame veilster heeft tussen de bedrijven door het vuil en het puin van zijn achterhoofd gewassen en een verband om zijn hoofd gewonden, zodat de wond in ieder geval rustig kan genezen, maar de pijn in zijn ribben en de hoofdpijn zijn ondertussen verpletterend.

Het nieuws komt het horten en stoten binnen. Timor heeft zijn comm niet kunnen redden, maar op straat weten mensen hem te vertellen wat ze gehoord hebben. Tegen het einde van de ochtend wordt het bekend dat de bom van Parsiaanse makelij was, zogenaamd als vergelding voor een Jediaanse inval op hun grondgebied. Er is niets bekend over een dergelijke missie, dus er wordt druk gespeculeerd. De geruchten op straat zijn uiteenlopend; van een aanslag tot een diefstal. Timor denkt aan de geheime missie waar Romain op gestuurd was en denkt er het zijne van. Hij maakt zich nog steeds verschrikkelijke zorgen over zijn beste vriend,

maar zijn comm is onherroepelijk kapot en hij moet terug naar zijn appartement voordat hij contact kan opnemen met wie dan ook.

Ergens rond het middaguur wordt er vanuit het niets een luchtaanval uitgevoerd, die godengedankt door de Backo's gloeiende energieschilden wordt opgevangen. Alles trilt en de lucht boven Backo licht op met schitteringen en vonken als een vuurmanipulatie op nieuwjaarsdag, maar geen enkel salvo bereikt de grond. Het zaait paniek op de straten en een paar gebouwen die op instorten stonden, gaan alsnog tegen de vlakte, maar er wordt eigenlijk weinig verder echt nog kapot geraakt. Als er gewonden zijn, dan zullen het er niet veel zijn. Ondanks het feit dat veel van Timors collega's vanochtend gestorven zijn, is de hiërarchie en de machtsstructuur van het Jediaanse leger moeiteloos opgepikt. De verdediging van het land staat, en Backo wordt niet verder met de grond gelijk gemaakt. Dit vertelt Timor aan de mensen met wie hij in een woning schuilt totdat het salvo afgelopen is. Hij weet niet of ze hem geloven, maar hij gelooft het, en dat doet hem beter voelen.

Daarna besteedt hij niet veel tijd meer aan het helpen van zijn medemens. Hij moet terug naar zijn huis, waar hij kan communiceren met zijn collega's. Het is óórlog en hij heeft werk te doen.

Wanneer hij eenmaal bij zijn portiek aankomt, zijn de ramen bij de voordeur dichtgetimmerd. Er ligt een hoop scherven onder het raam die duidelijk bij elkaar geveegd zijn. Zijn buurman Irim zit in zijn voortuin met zijn comm op schoot. Hij heeft een blauw oog en zijn rechterarm en schouder zijn ingezwachteld waar ze niet beurs zijn. 'Timor; blij dat je er nog bent. Ik heb je ramen gefikst,' kondigt hij aan, knijpend tegen de middagzon die in zijn ogen schijnt.

'Met die schouder? Dank je wel,' zegt Timor vermoeid. Hij leunt tegen de deurstijl. 'Ben je gevallen?'

'Van de trap,' zegt zijn buurman verrassend goedgeluimd. Hij lijkt het allemaal vrij nuchter op te nemen. Natuurlijk is hij wel wat gewend; Irim is van middelbare leeftijd en zat tijdens de oorlog (de vórige oorlog) in actieve dienst dus hij heeft ongetwijfeld erger gezien. 'Jij ziet er trouwens ook niet best uit. Waar was je, toen de klap kwam?'

Timor raakt onwillekeurig het verband om zijn hoofd aan. 'Aan het ontbijten bij Detell. En daarna ben ik...' zijn stem sterft weg als hij over zijn schouder naar de straat achter hem kijkt, '...overal geweest, denk ik..?'

'Heb je nog wat van het onderzoekscentrum gehoord?'

Timor krimpt in elkaar als hij stil moet staan bij het feit dat zijn collega's en superieuren en alles en iedereen waarschijnlijk vanochtend ter plekke overleden zijn. Ze waren te dicht bij het hart van de explosie. Hij kan even geen woorden uitbrengen, dus hij schudt zijn hoofd en probeert zijn zwakte niet te tonen. Hij heeft zich naar zijn deur toe gedraaid en doet een poging om zijn sleutel in het slot te doen, maar zijn handen trillen. 'Daar ga ik nu achter komen,' zegt hij uiteindelijk, met zijn rug naar Irim toe gedraaid. 'Mijn comm is kapot.'

'En je gevangenen?' vraagt zijn buurman achter hem.

Timors vingers verstijven om zijn sleutels heen.

'Die zouden het wel overleefd moeten hebben, toch? Je vertelde dat ze hier niet ver vandaan zaten?'

De sleutelbos valt rinkelend op de grond.

Timor snakt naar adem. Hij had alleen maar aan Backo gedacht, aan zijn collega's en zijn broertje, aan de oorlog... maar niet aan zijn huidige werkzaamheden. *Oh, verdomme.* De Parsianen zouden inderdaad alleen de schokgolf meegemaakt moeten hebben, net als hij. Het was nog te vroeg geweest om op het onderzoekscentrum te zijn; hun dienst begint doorgaans pas rond half negen of negen uur. Waarschijnlijk waren ze nog thuis geweest. Harting en De La Meray zéker; misschien dat Lentan eerder begonnen was... *Oh Goden.*

Hij denkt niet eens aan die warme douche die hij zo graag wilde nemen, en de tape dat hij om zijn ribben wil wikkelen. Hij denkt niet meer aan het bericht naar Morgan en zijn broertje, aan zijn bed en de twintig uur die hij wil slapen. Op het moment is alles wat hij weet zijn *plicht, zijn werk*. En zelfs als zijn baas overleden is en het onderzoekscentrum smeulende as is, dan maakt dat niet uit - want Timor leeft nog en hij zou moeten...

Nog voor hij weet wat hij aan het doen is, staat hij al op straat. 'Kun je Morgan en Finn laten weten dat ik nog leef?' roept hij over zijn schouder naar zijn buurman.

'Timor, wacht even!' roept Irim hem na. Hij is opgestaan van zijn tuinstoel en zwaait met zijn comm, maar Timor negeert hem.

Het is maar zes blokken naar de locatie waar Lentan, De La Meray en Harting vastgehouden worden. Timor rent de hele weg. Tegen de tijd dat hij bij het complex aankomt, loopt hij bijna krom van de pijn. Zijn ribben gillen het uit.

En de woning... de woning is in vrijwel perfecte staat. De deur staat wagenwijd open en er liggen spullen over de vloer alsof er een aardbeving geweest is, maar de woning heeft de klap

wonderwel doorstaan. De ramen zijn niet eens gesprongen, wat hem doet vermoeden dat er misschien een schild opgetrokken was. De La Meray of Lentan zouden het vast gekund hebben.

Maar dat is allemaal niet relevant. Want in welke staat de woning zich ook bevindt: er is niemand. De Parsianen zijn gevlogen. Natuurlijk zijn ze dat; dat zou hij ook gedaan hebben. *Oh goden ze zijn weg...*

Hij moet dit aan iemand melden. Hij moet...

Een sterrenmist dringt zich aan hem op en verzwelgt de wereld.

Timor opent zijn ogen en merkt dat hij met zijn wang op het zonverwarmde asfalt ligt. Een oudere vrouw zit bij hem geknield en schudt zachtjes aan zijn schouder. 'Hé, gaat het wel? Ik zag je zo in elkaar zakken. Moet ik je naar huis helpen?'

'Ik ben al bij,' mompelt hij. Het is moeilijk om de woorden eruit te krijgen, hij voelt zich alsof hij dronken is.

'Dat was geen antwoord op mijn vraag,' zegt de vrouw. Ze helpt hem voorzichtig overeind. 'Kom op, ik breng je naar huis. Waar woon je?'

'Je helpt mij,' zegt Timor dom. Hij kan even niet meer nadenken, het is allemaal te groot om te bevatten en zijn hoofd doet *zo'n verdomde pijn...*

'Ik denk dat je dat wel verdient,' zegt ze warm. 'Volgens mij kom jij uit de binnenstad en heb je de hele dag anderen geholpen. Heb ik gelijk?'

De dode studenten, de lijken in het brandende huis, het gezin in dat autowrak, dat bombardement vanmiddag, dat jongetje met die brandwonden, de gedachte aan het onderzoekscentrum en het centrum van de stad, de oorlog die ongetwijfeld gaat uitbreken op basis van wat er vandaag gebeurd is... de oorlog waar Romain en hij soms naar verlangden, omdat dat een echte kans voor actie en glorie voor het moederland zou zijn... die oorlog is er nu. En nog meer mensen zullen sterven zoals die studenten en de mensen in het huis - het is allemaal écht, het is hier, en Backo ligt in puin en het is even allemaal te veel, allemaal te groot, allemaal te krankzinnig.

Hij barst prompt in snikken uit.

Niet veel later zit hij achter zijn thuisstation logt hij op de legerfrequenties in om te kijken wie er nog leeft en wat zijn orders zijn. Zijn tranen zijn allang van zijn gezicht geveegd. Hij heeft zijn ribben ingetapet en een schoon shirt aangetrokken, maar hij heeft niet de tijd genomen voor de douche en de slaap die hij zichzelf beloofd had. Als dit een crisis situatie is, dan moet hij paraat zijn. Zijn moederland heeft hem harder dan ooit nodig.

Er gloeien berichtjes op zijn scherm van Morgan en zijn broertje Finn, van zijn ouders en vrienden van buiten de stad. Hij gunt zichzelf een halve minuut om zich te verheugen dat Finn besloten had om die nacht buiten de stad bij zijn vriendin door te brengen, en nog eens een halve minuut met een snel massabericht uit te sturen naar zijn ouders, Morgan en zijn vrienden dat hij nog leeft en niet zwaargewond is.

Dan gaat hij aan het werk. Het is tegelijkertijd erger en minder erg dan hij verwachtte. Ja, in Backo zijn de meesten dood, maar door alle contingentie plannen qua hiërarchie en structuur is er nauwelijks chaos. Hij begint met een bericht op te stellen over de Parsiaanse gevangenen - dat moet men weten. Er komt niet direct een reactie op, wat helemaal begrijpt. De prioriteit ligt natuurlijk op andere gebieden.

Timors hart bonst in zijn keel als hij zoekt naar tekenen van Romain. Zijn beste maat werd verondersteld om vandaag van zijn missie terug te keren, en hij hoopt zo vurig dat Romain niet al in de binnenstad was toen de bom afging. Er is nergens bericht van hem. Geen missierapport, geen 'ik-leef-nog-hoe-zit-het-met-jou' commberichten die constant binnenkomen. Timor durft geen visuele contactoproep te doen, dus hij stuurt een hoog prio bericht in de hoop dat Romain hem antwoordt zodra hij weer kan. Er komt geen reactie.

Hij trommelt met zijn vingertoppen op de glasplaat van zijn thuiscomm en denkt na. Er zijn nu een paar dingen die hij kan doen: hij kan proactief gaan kijken waar de gevangenen zijn en de informatie bij zijn nieuwe superieuren gaan afleveren zodra hij meer weet, of hij kan achterover zitten en naar Romain gaan zoeken terwijl hij op zijn orders wacht. De eerste optie voelt beter aan, dus hij roept het programma op waarmee hij in kan loggen op de enkelbommen van de Parsianen.

Toegang geweigerd, gloeit op het scherm.

Timor knippert naar de woorden en probeert nogmaals in te loggen. *Toegang geweigerd*. Een derde keer levert hetzelfde op. Hij weet zeker dat hij zijn wachtwoord niet veranderd heeft; hij weet zeker dat hij geen typfouten maakt. Waarom komt hij er dan niet in?

Het enige antwoord is natuurlijk dat iemand ánders dat wachtwoord veranderd heeft. Maar zijn collega Stefan en zijn commandant Lamar zijn dood, en verder had er niemand direct toegang tot het surveillanceprogramma dat hij en Romain geprogrammeerd hadden. Niemand, behalve Romain.

Zijn bloed gonst in zijn oren. Timor opent een commandoscherf dat de laatste wijziging aan het programma zou moeten tonen en daar staat het, in beschuldigende witgloeiende letters.

Laatste login, Romain Telchian - 08:52 uur.

Vanochtend nog heeft zijn beste maat hem uit het beveiligingsprogramma gegooid dat de bommen regelt die de Parsianen in toom moeten houden. Nádat Backo gebombardeerd werd en zo ongeveer rond de tijd dat de Parsianen gevlucht zijn. En er is nergens een log die indiceert dat die bommen inactief zijn, of dat ze zijn afgegaan. *Oh Goden.*

Voor zijn geestesoog ziet hij hoe Romain en De La Meray elkaar met de ogen uitkledden, iedere keer dat hij met ze in de kamer was. Hij ziet weer die camerabeelden van hen tweetjes in de lift - heftig zoenend, zij met haar handen in zijn broek, hij met zijn handen onder haar shirt - beelden die Timor vernietigd heeft omdat hij zijn maat wilde beschermen. Hij hoort het zichzelf nog tegen Romain zeggen: *De goden weten dat je een goeie beurt nodig had. Maar wees verdomme voorzichtig, oké? Niet alleen met je carrière, maar ook met haar. Ze is gevaarlijk.*

Romain had het weggewuifd en gelachen dat hij alles onder controle had.

En nu zijn ze weg. De implicaties...

Timors vuisten klemmen zich om de randen van zijn comm. Hij realiseert zich opeens dat hij op het punt staat om het glastablet uit zijn station van de tafel te rukken en door de kamer te smijten. *Dom idee, je reguliere comm is ook al kapot,* vertelt een droog deel van zijn geest hem.

Hij staat langzaam op van zijn bureau en wankelt naar de keuken. Hij schenkt een glas water in voor zichzelf en drinkt het binnen een paar slokken op. Hij haalt diep adem.

Zijn beste vriend is een *landverrader*.

Oké, dat is dus gebeurd, vertelt hij zichzelf en neemt nog eens een diepe teug adem. Hij weigert toe te geven aan de wanhoop en het gevoel van intens verraad dat zich aan hem

opdringt. Schuldgevoel. Verlies. Nee. Dit is gebeurd, hij moet er nu mee omgaan. Dat verwacht zijn land van hem. Diepe teugen adem. Hij geeft zichzelf tien seconden.

Oké, oké, oké. Hij sluit zijn ogen, opent ze weer en loopt dan terug naar zijn bureau. Hij gooit zijn berichtenprogramma open en begint een bericht te typen waarin hij zijn bevindingen met zijn nieuwe supervisors deelt. Hij is in controle, hij is sterk.

Niemand hoeft ooit te weten dat hij de tranen van zijn scherm veegt.